

Мирчу — Насъ ни е довела въ тая пустиня оная сждба, която причини смъртоносния ударъ на народната ни свобода. Ние, като истинни снове на отечеството ни, търсимъ въ горжтж случай за да продѣемъ кръвта си за изгубената наша свободж.

Младенъ — Случая, който търсятъ, не трѣбва да ся забави. Ни е го чакаме съ нетърпение.

Мирчу — Не ни ли казвате какво стана послѣдний нашъ царь ! . . .

Слави — Когато султановий сердаринъ Зипамъ наша слѣдъ 7-мѣсечнж борба прѣвзе градъ София, и послѣ разсина Ловченскжтж крѣпость, тогава останалата българска войска ся оттегли въ Нишъ. Нъ и тука, безбройното множество на Турцитъ нападна на градскжтж твърдина, съсипва я и слѣдъ голѣмо крвопролетие градътъ остава въ робство. Останалитъ отъ това разорение войскари пристигватъ въ Видинъ. Тукъ ся събирва довольно войска, която царьтъ раздѣля на три отдѣления. Първото отдѣление бѣхмѣ ние стражаритъ подъ управлението на самия царь; второто подъ команджта на князь Владислава царь шимановий синъ, а третото бѣха волницитъ, които прѣвождаше прочутий юнакъ Стоянъ войвода. Тѣй ние три цѣли години стоиме юнашки противъ силнитъ и безбройни удари на Отоманцитъ. Въ послѣдниятж година неприятелиътъ, който имаше вече въ ржжж цѣла България, освѣнъ Видинъ, отирави всичкитъ сили къмъ тая послѣднж българска столица. Сегя ние всички 8,000 души войска трѣбваше да противостоемъ на 100,000 Турци и Татари.

Мирчу (на Младена) — Кой прочее излѣзе да срѣща имъ ?